

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Skierniewicach

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Wielichowska-Opalska

Protokolant: Andżelika Pruk, Kornelia Tałabińska, Krzysztof Nowakowski

przy udziale Prokuratora Bożenny Witt, Przemysława Kaczmarka, Joanny Zawadzkiej, Mirosławy Swynarskiej

po rozpoznaniu w dniach 27 września 2017 roku, 4 października 2017 roku, 11 października 2017 roku, 25 października 2017 roku, 20 listopada 2017 roku, 20 grudnia 2017 roku, 5 lutego 2018 roku,

sprawy:

T. C., syna A. i K. z domu S., urodzonego w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 21 stycznia 2000 roku do 19 października 2000 roku w W., działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce Miejsce U. (...) w W., przyjął od różnych osób, korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 84000 złotych w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu, przy czym:

- w okresie od 21 stycznia 2000 roku do 25 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od M. B., korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 51.000 złotych w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy I. (...), (...), (...) i (...),

- w okresie od 04 maja 2000 roku do 18 października 2000 roku przyjął otrzymaną od A. K. (1), korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 27.000 złotych, w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmę (...) Sp. z o.o.

- w okresie od 15 marca 2000 roku do 19 października 2000 roku przyjął otrzymaną od J. N., pracownika Agencji (...), korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 6.000 złotych w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...),

to jest o czyn z art. 228 § 3 kk w zw. z art. 12 kk

M. G., syna L. i B. z domu S., urodzonego w dniu (...) roku w O.,

oskarżonego o to, że:

II. w okresie od 27 stycznia 2000 roku do 28 sierpnia 2000 roku w W., działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) w W., przyjął otrzymaną od M. B., korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 64.500 złotych w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...),

to jest o czyn z art. 228 § 3 kk w zw. z art. 12 kk

M. W., syna Z. i D. z domu G., urodzonego w dniu (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

III. w okresie od 22 maja 1999 roku do 01 marca 2000 roku w B. oraz w S. woj. (...), w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjął od P. K. (2), odpowiadającego w odrębnym postępowaniu, i M. N. (1), korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 216.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów przez firmy (...) oraz (...),

to jest o czyn z art. 228 § 3 kk w zw. z art. 12 kk

IV. latem 2000 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru żądał korzyści majątkowej w kwocie 100.000 złotych od A. K. (1) w zamian za wykonanie czynności służbowej polegającej na odprawie towarów z Dalekiego Wschodu odprawianych przez A. K. (1) i zwolnieniu kontenerów z Posterunku Celnego w B.,

to jest o czyn z art. 228 § 4 kk

A. S., syna K. i M. z domu K., urodzonego (...) w N.,

oskarżonego o to, że:

V. latem 2000 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, żądał korzyści majątkowej w kwocie 100.000 złotych od A. K. (1) w zamian za wykonanie czynności służbowej polegającej na odprawie towarów z D. Wschodu odprawianych przez A. K. (1) i zwolnieniu kontenerów z Posterunku Celnego w B.,

to jest o czyn z art. 228 § 4 kk

VI. w okresie od 04 sierpnia 1999 roku do 28 lutego 2001 roku oraz w okresie od 08 września 2001 roku do 18 września 2001 roku w B. woj. (...), działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. przyjął korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż z 336.000 złotych, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, od M. N. (1) w związku z naruszeniem prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów przez firmy (...),

to jest o czyn z art. 228 § 3 i 5 kk w zw. z art. 12 kk;

1. w miejsce czynu zarzucanego w pkt I. uznaje oskarżonego T. C. za winnego tego, że w okresie od dnia 21 stycznia 2000 roku do dnia 31 maja 2000 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) w W., przyjął od różnych osób korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 84.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu, przy czym:

- w okresie od 21 stycznia 2000 roku do 25 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od M. B. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 51.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), (...), (...), (...),

- w dniu 31 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od A. K. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 27.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmę (...) Sp. z o.o.,

- w okresie od 3 kwietnia 2000 roku do 25 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od J. N., pracownika Agencji (...) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 6.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 kk wymierza mu kary 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza T. C. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby,

3. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec T. C. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 5 (pięciu) lat;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza T. C. na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 października 2004 roku do dnia 26 stycznia 2005 roku ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

5. w miejsce czynu zarzucanego w pkt II. uznaje oskarżonego M. G. za winnego tego, że w okresie od 27 stycznia 2000 roku do 28 sierpnia 2000 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) w W., przyjął otrzymaną od M. B. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 35.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z dalekiego Wschodu przez firmy (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu kary 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza M. G. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby,

7. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec M. G. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 5 (pięciu) lat;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza M. G. na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 września 2004 roku do dnia 12 grudnia 2004 roku ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

9. w miejsce czynu zarzucanego w pkt III. uznaje oskarżonego M. W. za winnego tego, że w okresie od 15 września 1999 roku do 1 marca 2000 roku w B. oraz w S. w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. przyjął od P. K. (2) i M. N. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 207.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych

towarów z dalekiego Wchodu przez firmy (...), czym wypełnił dyspozycję art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

10. uznaje oskarżonego M. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IV, którym to czynem wypełnił dyspozycję art. 228 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt 9 i 10 wymierza oskarżonemu M. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

12. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza M. W. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby,

13. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec M. W. za czyn z pkt. III. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 6 (sześciu) lat;

14. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec M. W. za czyn z pkt. IV. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 3 (trzech) lat;

15. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych środków karnych orzeczonych w pkt 13 i 14 orzeka łącznie środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 7 (siedmiu) lat;

16. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza M. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 lipca 2002 roku do dnia 22 grudnia 2002 roku ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

17. uznaje A. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. V., czym wypełnił dyspozycję art. 228 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

18. w miejsce czynu zarzucanego w pkt VI. uznaje oskarżonego A. S. za winnego tego, że w okresie od 4 sierpnia 1999 roku do 14 grudnia 1999 roku w B., w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. przyjął korzyść majątkową znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 324.000 złotych od M. N. (1) w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów przez firmy (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (Dz.U. z 1997r., Nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;

19. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt 17 i 18 orzeka wobec oskarżonego A. S. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

20. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza A. S. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

21. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec A. S. za czyn z pkt. V. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 3 (trzech) lat;

22. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec A. S. za czyn z pkt. VI. zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 6 (sześciu) lat;

23. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych środków karnych orzeczonych w pkt 21 i 22 orzeka wobec A. S. łącznie środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 7 (siedmiu) lat;

24. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza A. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 września 2004 roku do dnia 14 grudnia 2004 roku ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

25. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwoty:

- od T. C. – 3.000 (trzy tysiące) złotych,

- od M. G. – 3.000 (trzy tysiące) złotych,

- od M. W. 3.000 (trzy tysiące) złotych,

- od A. S. – 3.000 (trzy tysiące) złotych,

zwalniając ich w pozostałej części od obowiązku uiszczenia tych kosztów i przejmując je w tym zakresie na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 187/17

UZASADNIENIE

W roku 1999 P. K. (2) założył działalność gospodarczą (tj. firmę (...)) polegającą na świadczeniu usług transportowych. Wkrótce potem nawiązał współpracę z mężczyzną azjatyckiego pochodzenia o imieniu D., który zlecił mu znalezienie kilku firm, za pośrednictwem których mogłyby być sprowadzane towary z Dalekiego Wchodu. P. K. (2) nawiązał wówczas współpracę z A. K. (2) prowadzącym firmę (...), D. N. prowadzącym firmę (...) prowadzącym firmę (...). Za sprowadzanie towarów na konto wymienionych wyżej firm każdy z właścicieli otrzymywał od mężczyzny o imieniu D. około 300-400 złotych od kontenera, zaś P. K. (2) otrzymywał około 1000-1500 złotych.

(zeznania P. K. (2), k. 21-24, 38-42, 166, 2684-2686, 2737-2742, 2774-2782, 587v z akt 718/06, 1934-1937 z akt 245/14).

P. K. (2) zajmował się m. in. odprawianiem towarów importowanych w rzeczywistości przez D., a według dokumentacji przez firmy (...), L., D. i M.. Odprawy miały miejsce m. in. w Urzędzie Celnym w B., gdzie funkcjonariuszem celnym był oskarżony M. W.. Celem sprawnego załatwienia odprawy tzw. towarów wrażliwych P. K. (2) otrzymywał od D. pieniądze na „łapówki” dla M. W.. Wręczanie korzyści majątkowych przez P. K. (2) miało miejsce na terenie Urzędu Celnego w B.. Jeden raz miała miejsce sytuacja, gdy P. K. (2) zawiózł M. W. pieniądze do jego miejsca zamieszkania w S..

Jednorazowa kwota korzyści wręczonej przez P. K. (2) M. W. wynosiła 3.000 złotych.

(sprawozdanie z kontroli w urzędzie celnym w B., k. 748-829; zeznania P. K. (2), k. 38-42, 2684-2686, 2768, 2774-2782, 587v z akt 718/06, 1934-1937 z akt 245/14).

Z czasem P. K. (2) zrezygnował z odprawiania towarów w placówce celnej w B. z uwagi na zbyt wysokie kwoty deklarowane w dokumentacji jako wartość odprawianego towaru. Nawiązał wówczas współpracę z J. N. (nazywanym (...)), który we wcześniejszym okresie pracował w agencji (...). P. K. (2) poprosił go o znalezienie placówki celnej, w której możliwym byłoby sprawne dokonywanie odpraw tzw. towarów wrażliwych w zamian za korzyści wręczane funkcjonariuszom celnym. J. N. zgodził się na tę współpracę i każdorazowo pobierał od P. K. (2) kwotę 1.500 złotych od kontenera tytułem „wynagrodzenia” dla celników. W okresie współpracy P. K. (2) z J. N. odprawiane towary w ogóle nie podlegały rewizji, zaś cała procedura odprawy odbywała się „na papierze”. Za udział w niej J. N. otrzymywał od P. K. (2) wynagrodzenie w kwotach 100-200 złotych.

(zeznania P. K. (2), k. 2608, 2684-2686, 2737-2742, 2752, 2763, 2769, 2775, 587v z akt 718/06, 1934-1937 z akt 245/14, k. 2532-2534 z akt 187/17; zeznania J. N., k. 2846).

Fikcyjne odprawy towarów wrażliwych zlecane przez P. K. (2) były dokonywane przez J. N. w placówce celnej przy ulicy (...) w W., w związku z jego znajomością z P. K. (3) – funkcjonariuszem celnym zatrudnionym w tej placówce.

W okresie, kiedy J. N. „odprawiał” w C. E. w W. towary wrażliwe w imieniu firm (...), w placówce tej zatrudnieniu byli m. in. funkcjonariusze celni T. C. i M. G..

(zeznania J. N., k. 2846, 561v z akt 718/06, 1353 z akt 173/12, 2125-2126 z akt 245/14; zeznania P. K. (3), k. 2607-2608, 2726, 2926-2929, 3042, 1456-1459 z akt 173/12; 2239-2240 z akt 245/14).

Kiedy w lutym 2000 roku P. K. (3) zaczął pracować w M. (...) (...) w W. w charakterze funkcjonariusza celnego, pracowali tam już m. in. – w tym samym charakterze – T. C. i M. G., przy czym ten ostatni pełnił funkcję nieformalnego kierownika placówki celnej, co wiązało się np. z przydzielaniem odpraw poszczególnym funkcjonariuszom celnym. W nowym miejscu pracy P. K. (3) zastał sytuację polegającą na tym, że pracownik agencji (...) przynosił do urzędu celnego pieniądze za dokonanie odpraw towarów z Dalekiego Wschodu, przy czym pieniądze te kładł na biurku jednego z funkcjonariuszy, po czym były one przekazywane temu celnikowi, którą wykonał daną odprawę. Na dalszym etapie celnik dzielił się uzyskaną kwotą pieniężną z innymi osobami biorącymi udział w procederze, m. in. pewna część tych kwot była odkładana dla naczelnika urzędu, do którego udawano się raz w miesiącu (robił to zwykle M. G.) celem przekazania korzyści.

Po przyjeździe do (...) zapytano P. K. (3), czy jest gotów robić odprawy dla M. B., a on wyraził na to zgodę.

Towary odprawiane przez agenta celnego M. B. nie podjeżdżały do rewizji.

Po otrzymaniu korzyści majątkowej za dokonanie konkretnej odprawy funkcjonariusz celny przekazywał M. B. pewną część pieniędzy.

(zeznania P. K. (3), k. 2579-2581, 2910, 2926-2929; 1456-1459 z akt 173/12; 2239-2240 z akt 245/14, k. 2527-2530 z akt 187/17; zeznania M. B., k. 1272-1274; 1989-1994, 2314-2317; 447v-449 z akt 718/06, 1285v-1286 z akt 173/12, 1907-1908 z akt 245/14, 2257-2258 z akt 245/14).

M. B. pracował w charakterze agenta celnego w (...) przy ul. (...) w W. od roku 1993 do 2001.

Kiedy M. B. poznał M. N. (1), ten ostatni był pracownikiem firmy przewozowej (...), przewożącej m. in. towary, które były odprawiane za pośrednictwem agencji (...). Podczas jednego ze spotkań M. N. (1) zapytał M. B., czy ma możliwość zorganizowania szybszych odpraw, bez stuprocentowej rewizji tzw. towarów wrażliwych w zamian za gratyfikację finansową w kwocie 1000 złotych za kontener. M. B. przedstawił tę propozycję funkcjonariuszom celnym w (...), którzy wyrazili zgodę. Wkrótce potem M. N. (1) zaczął odprawiać w (...) towary wrażliwe importowane przez firmy (...), I.,

M., D. i B.. Pieniądze dla celników przekazywał wówczas M. B., a ten wręczał je odprawiającym funkcjonariuszom (bezpośrednio do rąk, wkładając do szuflady lub po prostu zostawiając w pokoju).

(zeznania M. B., k. 1272-1274, 1989-1994, 2314-2317, 447v-449 z akt 718/06, 1285v-1286 z akt 173/12, 1907-1908 z akt 245/14, 2257-2258 z akt 245/14; zeznania M. N. (1), k. 852, 916-917, 1069-1071, 2307-2309, 2870, 547v-548 z akt 718/06, 1351-1353 z akt 173/12, 1953-1956 z akt 245/14, 2482-2486 z akt 187/17; kalendarz M. N. (1), k. 964-1064; protokół przeszukania, k. 837-839; protokół oględzin, k. 962-963).

W Miejscu Uznanym (...) w W. przy ulicy (...) w okresie od 1 stycznia do 1 grudnia 2000 roku służbę pełnili m. in.: T. C. (datownik numer 87), M. G. (datownik numer 113) i P. K. (3) (datownik numer 241).

(pismo z Izby Celnej, k. 2128, przebieg służby M. G., k. 2647; przebieg służby P. K. (3), k. 2648-2652; przebieg służby T. C., k. 2896-2898; wyjaśnienia T. C., k. 2807).

W okresie od 1 czerwca 1995 roku do 31 maja 2002 roku oskarżony A. S. pełnił służbę w Oddziale Celnym w B..

(przebieg służby, k. 2653-2657).

M. N. (1) był kierowcą zatrudnionym w firmie (...). Kiedy jego szef porozumiał się z obywatelami Wietnamu w zakresie przewozu towarów wrażliwych do odpraw celnych, zadaniem M. N. (1) miał być nie tylko transport towarów, ale również wręczanie korzyści majątkowych funkcjonariuszom celnym w zamian za przyspieszenie odpraw celnych. Latem 1999 roku M. N. (1) umówił się z funkcjonariuszem celnym z Oddziału Celnego w B. – A. S. na rozmowę, w trakcie której ustalono, że w zamian za odprawę jednego kontenera z towarem wrażliwym będzie wręczana kwota 4.000 złotych „łapówki”. Wkrótce potem M. N. (1) zaczął odprawiać w Oddziale Celnym w B. towary w imieniu firm (...), V., M. i P..

(zeznania M. N. (1), k. 850-851, 916, 1069-1071, 2307-2309, 2870, 547v-548 z akt 718/06, 1351-1353 z akt 173/12, 1953-1956 z akt 245/14, k. 2524-2527; kalendarz M. N. (1), k. 964-1064; protokół przeszukania, k. 837-839; protokół oględzin, k. 962-963).

Wkrótce po rozpoczęciu przez P. K. (3) pracy w Miejscu Uznanym (...) w W. nawiązał on współpracę z A. K. (1), która reprezentowała przy odprawach celnych towarów wrażliwych m. in. firmę (...) sp. z o.o. Współpraca ta wyglądała w podobny sposób, jak w przypadku M. B., tj. A. K. (1) przynosiła do placówki dokumenty niezbędne do dokonania odprawy, kierownik placówki przydzielał wykonanie konkretnej odprawy jednemu z funkcjonariuszy celnych, po czym po dokonanej odprawie A. K. (1) przynosiła do placówki pieniądze, które kładła na biurku.

A. K. (1) za dokonanie odprawy jednego kontenera z towarem wrażliwym przekazywała funkcjonariuszowi celnemu dokonującemu odprawy kwotę 3.000 złotych, przy czym zwykle towar ten był poddawany rewizji.

(zeznania P. K. (3), k. 2581, 2606-2607; 1456-1459 z akt 173/12; 2239-2240 z akt 245/14, k. 2527-2530 z akt 187/17; zeznania A. K. (1), k. 1819, 1868, 1898; 398-401 i 462-464 z akt 718/06; 1401-1403 z akt 173/12; 1905-1907 z akt 245/14, 2256-2257 z akt 245/14, k. 2555-2560 z akt 187/17).

W okresie wakacyjnym roku 2000 P. K. (3) został oddelegowany do pracy w innej placówce celnej aniżeli (...), przy czym powrócił do niej jesienią 2000 roku. Z rozmowy z M. G. dowiedział się wówczas, że także podczas jego nieobecności miały miejsce odprawy towarów wrażliwych dla firm reprezentowanych przez A. K. (1).

(zeznania P. K. (3), k. 2607; 1456-1459 z akt 173/12; 2239-2240 z akt 245/14).

Oskarżony M. G. dokonał następujących odpraw zgłaszanych za pośrednictwem M. B. przez M. N. (1):

1. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 27 stycznia 2000 roku – 1 kontener,
- w dniu 7 sierpnia 2000 roku – 4 kontenery,
- w dniu 18 sierpnia 2000 roku - 4 kontenery,
- w dniu 28 sierpnia 2000 roku – 6 kontenerów,

2. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 27 stycznia 2000 roku – 1 kontener,
- w dniu 7 marca 2000 roku – 1 plandeka,

3. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 28 kwietnia 2000 roku – 1 plandeka,
- w dniu 10 maja 2000 roku – 1 plandeka,
- w dniu 1 czerwca 2000 roku – 2 plandeki,
- w dniu 3 marca 2000 roku – 1 plandeka,

4. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 8 marca 2000 roku – 4 kontenery,
- w dniu 14 marca 2000 roku – 9 kontenerów.

Oskarżony T. C. dokonał następujących odpraw zgłaszanych za pośrednictwem M. B. przez M. N. (1):

1. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 20 stycznia 2000 roku – 2 kontenery,
- w dniu 2 lutego 2000 roku – 2 kontenery,
- w dniu 14 lutego 2000 roku – 3 kontenery,
- w dniu 16 lutego 2000 roku – 5 kontenerów,
- w dniu 18 lutego 2000 roku – 3 kontenery,
- w dniu 23 lutego 2000 roku – 3 kontenery,
- w dniu 29 lutego 2000 roku – 4 kontenery,
- w dniu 6 marca 2000 roku – 2 kontenery,

2. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 28 kwietnia 2000 roku – 2 plandeki,
- w dniu 11 kwietnia 2000 roku – 1 kontener,
- w dniu 13 kwietnia 2000 roku – 2 kontenery,

3. w odniesieniu do firmy (...):

- w dniu 6 marca 2000 roku – 7 kontenerów,
- w dniu 10 marca 2000 roku – 5 kontenerów,
- w dniu 16 marca 2000 roku – 4 kontenery,

4. w odniesieniu do firmy Italio:

- w dniu 22 maja 2000 roku – 4 kontenery,
- w dniu 23 maja 2000 roku – 2 kontenery,
- w dniu 25 maja 2000 roku – 1 kontener.

Nadto w dniu 31 maja 2000 roku oskarżony T. C. dokonał odpraw 9 kontenerów z towarami zgłoszonymi przez A. K. (1) w imieniu firmy (...) sp. z o.o.

(zestawienie, k. 2263-2297, protokół oględzin, k. 2922a-2922b, 2933, dokumentacja celna dotycząca firmy (...) – załącznik nr 7 i 11b i 16 do akt VI Ds. 42/04, dokumentacja celna dotycząca firmy (...) – załącznik nr 3 i 18 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca odpraw firmy (...) – załącznik nr 2 i 16 i 20 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca odpraw firmy (...) sp. z o.o. – załącznik nr 13 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca firmy (...) – załącznik nr 19 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca firmy I. (...) – załącznik nr 20 do akt VI Ds. 42/04).

Oskarżony T. C. dokonał nadto odpraw następujących towarów zgłoszonych przez J. N. w imieniu firm (...):

L.:

- w dniu 3 kwietnia 2000 roku – 2 kontenery,
- w dniu 27 kwietnia 2000 roku – 2 kontenery,
- w dniu w dniu 17 maja 2000 roku – 1 kontener,

D.:

- w dniu 25 maja 2000 roku – 1 kontener.

(protokół oględzin, k. 2711-2713, k. 2758-2761; dokumentacja celna dotycząca firmy (...) – załącznik nr 6 i 12 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca firmy (...) - załącznik nr 4 i 5 do akt VI Ds. 42/04)

W okresie od 4 sierpnia 1999 roku do 14 grudnia 1999 roku oskarżony A. S. dokonał następujących odpraw towarów zgłoszonych przez M. N. (1) w imieniu firm (...), V., M. i (...):

- 40 kontenerów z firmy (...),
- 32 kontenery z firmy (...),
- 6 kontenerów z firmy (...),
- 3 kontenery towarów z firmy (...).

(zestawienie, k. 2251-2257, protokół oględzin, k. 2329; dokumentacja celna dotycząca firmy (...) załącznik nr 3 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja dotycząca firmy (...) – załącznik nr 1 do akt VI Ds. 42/04; dokumentacja celna dotycząca odpraw firmy (...) – załącznik nr 2 i 16 i 17i 20 do akt VI Ds. 42/04).

Oskarżony M. W. w okresie od 15 września 1999 roku do 1 marca 2000 roku dokonał odpraw 69 kontenerów zawierających towary importowane przez firmy (...).

(protokół oględzin, k. 3058-3059).

Latem 2000 roku A. K. (1) udała się do placówki celnej w B. celem dokonania odprawy towarów wrażliwych na zlecenie współpracującego z nią Azjaty o imieniu Q.. Odprawą tą zajmowali się oskarżeni A. S. i M. W., którzy pobrali od A. K. (1) niezbędną dokumentację i przystąpili do rewizji towaru. Po jej dokonaniu wrócili do oczekującej w placówce A. K. (1) mówiąc, że to jej ostatnia odprawa w tym miejscu i że zamierzają wezwać funkcjonariuszy celnych z działu operacyjnego. W zamian za odstąpienie od tych czynności oskarżeni zażądali od A. K. (1) kwoty 100.000 złotych, mówiąc, że będzie wówczas „po sprawie”. A. K. (1) odparła, iż nie ma takich pieniędzy i prosiła o wydanie jej samochodów z towarem. Gdy celnicy nie chcieli się zgodzić, kobieta zaproponowała, by zadzwonili do jej zleceniodawcy – Q., co oskarżeni uczynili. Po przyjeździe na miejsce Q. A. K. (1) odjechała z placówki w B..

(zeznania A. K. (1), k. 1820, 2214-2214a, 2570, 2572, 398-401 i 462-464 z akt 718/06, 1401 – 1403 z akt 173/12, 1905-1907 z akt 245/14, 2256-2257 z akt 245/14).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 29 września 2006 roku (sygn. akt II K 42/06):

- **P. K. (3)** został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od 15 lutego 2000 roku do 18 października 2000 roku w W., działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) (...) w W., przyjął otrzymaną od M. B. korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 82.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), I. (...), M., B. i M. (czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.),

2. w okresie od 4 maja 2000 roku do 18 października 2000 roku w W., działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) (...) w W., przyjął otrzymaną od A. K. (1) korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 291.000 złotych, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), (...), A.L. i L. (...) (czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.),

3. w okresie od 15 marca 2000 roku do 19 października 2000 roku w W., działając w czynie ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) (...) w W., przyjął otrzymaną od J. N. - agenta celnego agencji (...) korzyść majątkową w kwocie łącznej nie mniejszej niż 66.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...) (czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.),

- **J. N.** został uznany za winnego tego, że w okresie od 15 marca 2000 roku do 19 października 2000 roku w W. jako pracownik agencji (...), działając w czynie ciągłym, wręczył w związku z pełnieniem funkcji publicznej przez funkcjonariuszy celnych w placówce M. (...) (...) w W., za pośrednictwem P. K. (3), m. in. M. G. i T. C. otrzymaną uprzednio od P. K. (2) korzyść majątkową w łącznej wysokości nie mniejszej niż 114.000 złotych w związku z odprawami towarów dla firm (...) w zamian za naruszenie przepisów dotyczących weryfikacji celnej importowanych

towarów, przy czym M. G. wręczył korzyść 16.500 złotych w związku z odprawami D. i L., zaś T. C. wręczył korzyść 6.000 złotych w związku z odprawami D. i L., czym wyczerpał dyspozycję art. 229 par 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

(wyrok, k. 3707-3717 z akt II K 42/06).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV K 1114/05:

- oskarżony **A. S.** został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego polegającego na tym, że od 25 czerwca 1999 roku do 17 marca 2000 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Oddziału Celnego w B. przyjął od J. D. pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 8000 złotych w zamian za poświadczenie nieprawdy w końcowych dowodach odpraw celnych, w ten sposób, że nie widząc samochodów wystawił dokumenty SAD-procedura dopuszczenia do obrotu”, świadczące o dokonaniu końcowej odprawy celnej, czym wypełnił dyspozycję art. 228 par 1 i 3 k.k. i art. 271 par 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 par 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- oskarżony **M. W.** został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego polegającego na tym, że od 29 października 1999 roku do 17 marca 2000 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Oddziału Celnego w B. przyjął od J. D. pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 3000 złotych w zamian za poświadczenie nieprawdy w końcowych dowodach odpraw celnych, w ten sposób, że nie widząc samochodów wystawił dokumenty SAD-procedura dopuszczenia do obrotu”, świadczące o dokonaniu końcowej odprawy celnej, czym wypełnił dyspozycję art. 228 par 1 i 3 k.k. i art. 271 par 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 par 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

(odpis wyroku, k. 1010-1030, uzasadnienie, k. 1065-1169).

Oskarżony T. C. ma 43 lata, posiada wykształcenie wyższe gimnazjalne (z zawodu jest księgowym). Obecnie prowadzi działalność gospodarczą, z której nie uzyskuje dochodów. Oskarżony jest żonaty, posiada na utrzymaniu jedno dziecko w wieku lat 10. Jest właścicielem samochodu marki S. (...) z 2010 roku, mieszkania o powierzchni 56 m2 położonego w W., a nadto współwłaścicielem domu o powierzchni 65 m2.

T. C. nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze, k. 2459 z akt 187/17; dane o karalności, k. 2453 z akt 187/17).

Oskarżony M. G. ma 49 lat, wyższe wykształcenie ekonomiczne. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód miesięczny w kwocie około 3.000 złotych. Oskarżony posiada na utrzymaniu 23 – letniego syna. Jest właścicielem działki o powierzchni 1800 m2 z posadowionym na niej domkiem letniskowym o powierzchni 60 m2.

M. G. nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze, k. 2459 z akt 187/17, dane o karalności, k. 2452 z akt 187/17).

Oskarżony M. W. ma 43 lata, jest żonaty i posiada dwoje dzieci w wieku 13 lat i 9 lat. Posiada wykształcenie średnie (z zawodu jest elektronikiem).

Oskarżony nie był dotąd karany.

Oskarżony M. W. został poddany jednorazowemu badaniu sądowo-psychiatrycznemu, w wyniku którego nie stwierdzono u niego choroby psychicznej ani cech upośledzenia, stwierdzono natomiast przedłużoną reakcją dezadaptacyjną o obrazie lękowo-depresyjnym. W czasie popełnienia zarzucanych czynów oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

(dane osobopoznawcze, k. 2259 z akt 245/14; dane o karalności, k. 2454 z akt 187/17; opinia sądowopsychiatryczna, k. 2994).

Oskarżony A. S. ma 44 lata, wykształcenie średnie (z zawodu jest technikiem mechanikiem). Jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni około 11 ha oraz domu o powierzchni około 120 m². Jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 8 lat i 3,5 roku. W przeszłości był funkcjonariuszem celnym, obecnie utrzymuje się z pracy w gospodarstwie rolnym.

A. S. nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, leczyl się neurologicznie około 11 lat temu.

Oskarżony nie był dotąd karany.

(dane osobopoznawcze, k. 1828; dane o karalności, k. 2455 z akt 187/17).

Będąc przesłuchanym po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego oskarżony T. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaprzeczył, by przyjmował korzyści majątkowe od agenta celnego M. B.. Wskazał, że M. B. nie był zbyt lubianym agentem z uwagi na jego niekompetencję (braki w dokumentacji). Przyznał, że posługiwał się pieczęcią POLSKA CŁO nr 87. W odniesieniu do osoby A. K. (1) wyjaśnił, że pojawiła się ona w (...) wraz z przyjściem do Miejsca Uznanego P. K. (3) i wtedy automatycznie zwiększyła się liczba odpraw. Zaprzeczył, by wykonywał odprawy dla A. K. (1), jak również by znał J. N., jak również by przy okazji odpraw zaniechał rewizji lub przyjmował pieniądze od P. K. (3).

(wyjaśnienia T. C., k. 2807-2808).

Podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony T. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia.

(wyjaśnienia T. C., k. 2839).

W trakcie kolejnego przesłuchania w postępowania przygotowawczym, po okazaniu mu dokumentacji administracyjnej (SAD) dotyczącej odpraw importowych firm I. (...) (z 22.05.2000, 23.05.2000, 25.05.2000), D. (z dnia 11.04.2000, 13.04.2000, 28.04.2000), B. (z dnia 06.03.2000, 10.02.2000, 16.03.2000), M. (z dnia 20.01.2000, 2.2.2000, 16.2.2000, 14.2.2000, 18.2.2000, 23.2.2000), A. (...) L. (z dnia 31.05.2000) oskarżony T. C. wskazał adnotację w polu J jako uczynioną przez niego i dodał, że to on dokonywał tych odpraw (nie było wówczas podziału na rachmistrza i rewidenta).

(wyjaśnienia T. C., k. 2950-2951).

W trakcie pierwszego rozpoznawania sprawy przed sądem oskarżony T. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie pracował przez cały czas objęty zarzutem w C. E., a pracował jedynie w lipcu lub sierpniu. W tym okresie odprawy były przydzielane przez kierownika placówki konkretnym celnikom. Dodał, że zasadą były częściowe rewizje celne, zaś stuprocentowe odbywały się jedynie na wniosek działu operacyjnego lub naczelnika oddziału. Po uczynieniu adnotacji w polach D-J dokumenty były przekazywane z powrotem kierownikowi celem sprawdzenia.

Oskarżony wyjaśnił nadto, że M. B. był agentem celnym, który często przygotowywał niekompletną dokumentację.

(wyjaśnienia T. C., k. 296 -297 z akt 718/06).

Na dalszym etapie postępowania sądowego oskarżony T. C. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał złożenia wyjaśnień.

(wyjaśnienia T. C., k. 433v-434 z akt 718/06, k. 1275-1276 z akt 173/12, k. 1829 z akt 245/14).

Na rozprawie w dniu 27 września 2017 roku oskarżony T. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w okresie, którego dotyczy zarzut, rachmistrz był jednocześnie rewidentem. Oskarżony opisał w skrócie procedurę odprawy celnej i wskazał, że kierownik placówki (którym był P. L. i M. G.) przydzielał odprawy konkretnemu funkcjonariuszowi celnemu. Dodał, że zwykle rewizje towarów miały charakter częściowy i zaprzeczył sytuacji, by rewizja mogła się w ogóle nie odbyć. Oskarżony wskazał też, że gotówką były uiszczane jedynie opłaty manipulacyjne.

T. C. wyjaśnił, że P. K. (3) był jednym z oskarżonych w aferze łapówkarskiej i chcąc skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazał na osoby współdziałające w nielegalnym procederze, przy czym ową osobą wskazaną nie był nigdy oskarżony.

Dodał, że po jego aresztowaniu była przeprowadzona kontrola w M. (...)C. i nie wykazała ona żadnych nieprawidłowości. Wyjaśnił też, że przestał być funkcjonariuszem celnym wskutek tymczasowego aresztowania.

(wyjaśnienia T. C., k. 2460-2463 z akt 187/17).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony M. G. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał złożenia wyjaśnień.

(wyjaśnienia M. G., k. 2411-2414, 2925).

W toku konfrontacji z P. K. (3) oskarżony M. G. odmówił odniesienia się do zeznań świadka.

(protokół konfrontacji, k. 2929).

W trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie zna M. B.. Dodał, że pracował w (...) od początku i że w miejscu tym odbywały się odprawy tzw. towarów wrażliwych. Stwierdził, że zna nazwy firm wymienionych w zarzucie postawionym przez Prokuratora, ale nie przyjmował żadnych korzyści w związku z odprawami celnymi.

(wyjaśnienia M. G., k. 2456-2457).

Na rozprawie oskarżony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że był funkcjonariuszem celnym w (...) przez cały okres objęty zarzutem, przy czym pełnił również funkcję nieformalnego kierownika i koordynatora pomiędzy agencją celną a urzędem celnym. Do jego obowiązków należała wstępna weryfikacja dokumentów, a następnie przydzielanie odpraw konkretnym celnikom. Dodał, że w 2000 roku w sposób wnikliwy badano dokumentację firm importujących ze wschodu tzw. towary wrażliwe.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 297-298 z akt 718/06).

W dalszym toku postępowania sądowego oskarżony M. G. nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał złożenia wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 434-434v z akt 718/06, k. 1275-1276 z akt 173/12, k. 1829 -1830 z akt 245/14).

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2009 roku oskarżony M. G. wyjaśnił, że były dokonywane rewizje towarów wrażliwych, a zaniechanie tych czynności miało charakter wyjątkowy.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 448v z akt 718/06).

Na rozprawie w dniu 27 września 2017 roku oskarżony przyłączył się do słów oskarżonego T. C. w zakresie opisującym procedurę odpraw celnych. Dodał, że w przypadku tzw. towarów wrażliwych nie było możliwości zrezygnowania całkowicie z ich rewizji. Przyznał, że przez jakiś czas był koordynatorem pomiędzy miejscem uznanym a urzędem celnym.

Oskarżony wyjaśnił, że przestał pracować w charakterze funkcjonariusza celnego wskutek tymczasowego aresztowania. Dodał też, że M. B. był przez niego i jego kolegów celników traktowany z całą surowością urzędniczą, co mogło być przyczyną złożenia przez niego określonych zeznań.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 2463-2465 z akt 187/17).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony M. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej przy dokonywaniu odpraw firm (...)) i odmówił złożenia wyjaśnień. Tożsame stanowisko zajął w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, a nadto podczas kolejnych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym (już w odniesieniu do obu postawionych mu zarzutów).

(wyjaśnienia oskarżonego M. W., k. 226, 247, 587, 2301-2302, 2939-2940).

W toku kolejnego przesłuchania oskarżony M. W. wyjaśnił, że od 1994 roku pracował jako funkcjonariusz celny w B., przy czym nie pamięta, czy w latach 1999-2000 dokonywał odpraw tzw. towarów wrażliwych, nie pamięta również nazw firm (...), M., D. i L.. Oskarżony przyznał, że zna P. K. (2) (gdyż obaj mieszkali w tym samym mieście), ale nie przyjmował od niego żadnych korzyści majątkowych.

(wyjaśnienia oskarżonego M. W., k. 421-422).

Na rozprawie oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmawiał złożenia wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonego M. W., k. 375 i 435-436 z akt 718/06, k. 2259 z akt 245/14).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że nie kojarzy osób wymienionych w zarzutach. Przyznał, że latem 2000 roku pracował wraz z M. W. w Oddziale Celnym w B., natomiast nigdy nie żądał od nikogo korzyści majątkowej w kwocie 100.000 złotych w zamian za zwolnienie kontenerów z odprawy. Oskarżony dodał, iż w B. były dokonywane odprawy celne tzw. towarów wrażliwych, ale nie wie nic na temat tego, by któryś z funkcjonariuszy przyjmował korzyści za te odprawy. Zaprzeczył znajomości z M. N. (1), A. K. (1) i mężczyzną o imieniu Q.. Stwierdził, że nie wie, dlaczego osoby te miały jego numer telefonu. Dodał, że zawsze dokonywał rewizji celnych.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 2373-2374).

Tożsame stanowisko oskarżony A. S. zajął w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 2466-2468).

W toku konfrontacji z M. N. (1) oskarżony A. S. podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia, choć stwierdził, że przypomina sobie osobę M. N. (1) jako kierowcę z firmy (...). Zaznaczył jednak, że nigdy nie widział go w urzędzie i nie dawał mu swojego telefonu.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 2578).

W toku postępowania sądowego oskarżony A. S. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmawiał złożenia wyjaśnień, potwierdzając wcześniejsze twierdzenia.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 375-376, 435v z akt 718/06, k. 1279 z akt 173/12, 1831 z akt 245/14).

Na rozprawie w dniu 4 maja 2010 roku oskarżony A. S. wyjaśnił – w odniesieniu do zeznań A. K. (1) – że przypomina sobie sytuację, gdy w 2000 roku na plac podjechało 5 samochodów z towarem z Dalekiego Wschodu, przy czym jeden z nich został zatrzymany do kontroli na polecenie działu operacyjnego. Wówczas jakaś pani czyniła zarzuty, pytała ile ma

dać, by zwolniono ów kontener, po czym został wezwany na miejsce przedstawiciel firmy importującej (azjatyckiego pochodzenia), którego aresztowano.

Oskarżony dodał, że w urzędzie celnym w B. był szeregowym pracownikiem i o zakresie jego obowiązków decydowali jego przełożeni.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S., k. 641 z akt 718/06).

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach P. K. (3), P. K. (2), M. N. (1), J. N., A. K. (1) i M. B., a nadto na obiektywnych dowodach z dokumentów w postaci obszernej dokumentacji celnej, pism z Izby Celnej, informacji o przebiegu służby, protokołach oględzin, sprawozdaniach z kontroli celnych, danych o karalności, odpisach wyroków.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że to właśnie zeznania sześciorga wymienionych wyżej świadków (na pewnym etapie postępowania przesłuchanych w charakterze podejrzanych) stanowiły zasadniczy trzon materiału dowodowego, na którym oparł się Sąd, rekonstruując stan faktyczny w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonym T. C., M. W., M. G. i A. S.. Dokonując oceny dowodu z zeznań świadków nie można było abstrahować od tego, że swoje pierwsze depozycje formułowali oni około 15 lat temu, a zatem całkowicie naturalnym jest, iż przy każdym kolejnym rozpoznawaniu sprawy pamiętali oni mniej szczegółów przedmiotowej sprawy. Powyższe w żadnym razie nie oznacza jednak, iż zeznania te można zdeprecjonować, odwołując się do niepamięci świadków. W trakcie pierwszych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym świadkowie bowiem w sposób szczegółowy, wyczerpujący i wzajemnie ze sobą korelujący ukazywali przestępczy proceder polegający na wręczaniu korzyści majątkowych funkcjonariuszom celnym zatrudnionym w urzędach celnych w B. i w W. w zamian za odstąpienie od prawidłowej weryfikacji dokumentacji celnej oraz rewizji towarów importowanych z Dalekiego Wschodu. Podkreślenia wymagają w tym miejscu dwie okoliczności: po pierwsze fakt wzajemnych powiązań pomiędzy treścią zeznań omawianych świadków (np. zeznaniom P. K. (3) odpowiadały wiernie zeznania A. K. (1), zaś zeznaniom M. N. (1) zeznania P. K. (3)), po wtóre zaś korelacja pomiędzy treścią zeznań świadków a obiektywnymi dowodami z dokumentów w postaci dokumentacji celnej, ale również np. zapisami czynionymi na pewnym etapie przestępczego procederu przez M. N. (1).

Postępowanie karne wszczęte w przedmiotowej sprawie toczyło się początkowo w bardzo szerokim zakresie i obejmowało zachowanie zarówno osób przyjmujących korzyści majątkowe w zamian za niezgodne z przepisami dokonywanie odpraw celnych tzw. towarów wrażliwych, jak i osób, które owe korzyści wręczały. Część osób, które zostały postawione w stan oskarżenia, wyraziła chęć skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji ujawnienia istotnych (i nieznanymi organom ścigania) okoliczności dotyczących odpraw towarów wrażliwych, a następnie – po złożeniu wyczerpujących wyjaśnień – skorzystała z instytucji dobrowolnego poddania się karze. Wbrew stanowisku obrony, okoliczność ta nie deprecjonuje niejako a priori twierdzeń tych osób, które podlegają ocenie na ogólnych zasadach, w szczególności zaś stosownie do zasad logiki i doświadczenia życiowego oraz w korelacji z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.

Wskazując raz jeszcze, iż sam upływ czasu od zdarzeń objętych opisem aktu oskarżenia nie może decydować o mniejszej wartości dowodowej zeznań świadków, już w tym miejscu Sąd pragnie zwrócić uwagę na zeznania jednego ze świadków, tj. A. K. (1), dotyczące zdarzenia z udziałem oskarżonych M. W. i A. S., jakie miało miejsce latem 2000 roku.

Otóż mimo upływu czasu (a także tego, iż pozostałe zdarzenia z udziałem A. K. (1) zatarły się znacznie w pamięci świadka) szczególnie wyraźnie zapisało się w pamięci A. K. (1) zdarzenie z udziałem wymienionych wyżej oskarżonych, polegające na żądaniu korzyści majątkowej w kwocie 100.000 złotych w zamian za zwolnienie kontenerów z towarami, z którymi świadek przyjechała do urzędu celnego w B. na polecenie Azjaty o imieniu Q.. Jednocześnie na rozprawie w dniu 20 grudnia 2017 roku świadek A. K. (1) w sposób przekonujący wyjaśniła powody utrwalenia w jej pamięci tego właśnie zdarzenia, wskazując na nietypowy i zaskakujący przebieg przedmiotowej odprawy, a także na znaczną kwotę żądanej korzyści finansowej oraz fakt, iż świadek nie dokonywała więcej żadnych odpraw towarów w placówce celnej w B.. W ocenie Sądu tłumaczenia świadka są całkowicie logiczne i przekonujące. Pamiętać należy, że na etapie postępowania przygotowawczego A. K. (1) skonfrontowano zarówno z oskarżonym M. W., jak i z oskarżonym

A. S. i świadek podtrzymała z całą mocą dotychczasowe zeznania, wskazując kategorycznie tych oskarżonych jako osoby żądające od niej korzyści majątkowej. Dokładna lektura protokołów z przesłuchania świadka nasuwa pewną wątpliwość w zakresie tego, kiedy w istocie miało miejsce zdarzenie objęte opisem czynu, którego popełnienie wspólnie i w porozumieniu ze sobą zarzucono oskarżonym M. W. i A. S., jednak w tym zakresie, w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego, Sąd oparł się na najwcześniejszych historycznie depozycjach świadka (wskazujących na lato 2000 roku), gdyż uznał, że wtedy właśnie świadek pamiętała najlepiej przedmiotowe zajście. Ponadto, jeśli z analizy dokumentacji celnej i zeznań A. K. (1) wynika, że informację o możliwości odprawienia towarów w placówce w B. świadek powzięła w trakcie odpraw w Miejscu Uznanym (...), zaś te ostatnie miały miejsce przede wszystkim późną wiosną 2000 roku, to nie dziwią zeznania o tym, że do placówki w B. świadek udała się latem 2000 roku.

Oskarżeni A. S. i M. W. zaprzeczali w swoich wyjaśnieniach temu, by kiedykolwiek żądali od A. K. (1) jakiegokolwiek korzyści majątkowej w zamian za odprawę towarów wrażliwych. Na jednej z rozpraw M. W. wyjaśnił, że przypomniał sobie zdarzenie polegające na zatrzymaniu na zlecenie funkcjonariuszy operacyjnych kilku kontenerów z towarami ze wschodu oraz zarzuty czynione przez jakąś kobietę, która żądała zwolnienia towarów spod rewizji i deklarowała chęć wręczenia określonej kwoty pieniężnej. W ocenie Sądu wyjaśnienia te nie zasługiwały na wiarę m. in. z tego względu, iż pojawiły się dopiero na pewnym etapie postępowania, podczas gdy we wcześniejszych twierdzeniach oskarżony całkowicie zaprzeczał temu, by znał A. K. (1) i miał z nią jakikolwiek kontakt, a nawet nie był w stanie wskazać, czy kiedykolwiek dokonywał odpraw tzw. towarów wrażliwych. Wyjaśnienia oskarżonego stanowiły zatem typową linię obrony przyjętą przez niego na użytek niniejszego postępowania, celem choćby częściowego zminimalizowania odpowiedzialności za popełnione czyny zabronione.

W tym miejscu zauważyć należy, że także świadek S. T. (1) relacjonował o zdarzeniu w placówce w B., kiedy to pewna część kontenerów została zatrzymana do kontroli na polecenie funkcjonariuszy operacyjnych i przy czynnościach tych była obecna jakaś kobieta, jednak świadek nie wskazał w swoich zeznaniach na A. K. (1), twierdząc, że jej nie zna.

Przechodząc do oceny zeznań P. K. (3) i M. N. (1) zauważyć należy, że na początkowym etapie nie przyznawali się oni do udziału w przestępczym procederze związanym z odprawianiem towarów w zamian za korzyści majątkowe. Podobnie jak czterej oskarżeni w przedmiotowej sprawie, ich twierdzenia stanowiły wówczas prostą negację tego faktu, bez wskazania powodów, dla których inni uczestnicy mieliby ich w sposób fałszywy pomawiać o popełnienie czynów, których w istocie by się nie dopuścili. P. K. (3) i M. N. (1) zmienili jednak swoje stanowisko i przyznając się do przyjmowania korzyści majątkowych (P. K.) oraz ich wręczenia (M. N.) opisali w sposób szczegółowy warunki współpracy, wręczone kwoty pieniędzy, osoby celników odprawiających towary na preferencyjnych warunkach w zamian za korzyści majątkowe.

Zeznania M. N. (1) należy oceniać w powiązaniu z zabezpieczonym w toku przeszukania dokumentem w postaci kalendarza na 2000 rok zawierającego zapiski świadka obrazujące czas i ilość odprawianych towarów, nazwy firm – importerów, a także kwoty pieniędzy. W oderwaniu od pozostałych dowodów zapiski te nie mogły mieć charakteru przesądzającego w zakresie odnoszącym się do sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów zabronionych, jednak w powiązaniu z analizą dokumentacji celnej i zeznaniami świadków okazały się one ważnym dowodem w sprawie.

W tym miejscu należy zauważyć, że w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono szereg konfrontacji, m. in. M. N. (1) z A. S. (kiedy to świadek w sposób jednoznaczny rozpoznał oskarżonego jako mężczyznę o imieniu A., z którym porozumiał się w placówce w B. w zakresie zasad dokonywania fikcyjnych odpraw towarów wrażliwych importowanych przez firmy (...), M., V. i (...), a nadto firm (...)), jak również P. K. (3) z M. G. (kiedy to świadek podtrzymał w całej rozciągłości zeznania dotyczące sposobu funkcjonowania M. G. w placówce (...), bycia jej nieformalnym kierownikiem, współpracy z M. B. oraz zasad podziału sum uzyskanych od importerów tytułem „odpłaty” za korzystne odprawy celne), M. B. z M. W. (kiedy to świadek w sposób analogiczny w zasadzie jak P. K. (3) opisał rolę oskarżonego w Miejscu Uznanym). Cenne okazało się również skonfrontowanie P. K. (2) z J. N., w wyniku którego ustalono, iż mężczyzną o imieniu (...), o którym wielokrotnie zeznawał P. K. (2), był z pewnością

J. N. (co potwierdziły nadto protokoły przesłuchania w trakcie okazania wizerunków znajdujących się na tablicach poglądowych).

W ocenie Sądu brak jest w tym miejscu potrzeby przytaczania treści zeznań składanych przez świadków A. K. (1), J. N., M. B., M. N. (1), P. K. (2) i P. K. (3), jednak w procesie oceny dowodów z ich zeznań podkreślenia wymagają jeszcze następujące okoliczności.

Otóż każdy z tych świadków brał udział w procedurze wręczania funkcjonariuszom celnym korzyści majątkowych w związku z odprawami tzw. towarów wrażliwych na różnych jego etapach, jednak pewne zasadnicze elementy były stałe bądź też miały charakter powtarzalny. Otóż podmioty te (za wyjątkiem P. K. (3), który sam był celnikiem w M. przy ul. (...) w W.) reprezentowały podczas odpraw różne firmy importujące do Polski towary ze wschodu (niekiedy – jak w przypadku firm (...) czy D. – firmy te istniały jedynie „na papierze”), przy czym odprawy towarów odbywały się czasem w sposób całkowicie fikcyjny w tym sensie, że w ogóle zaniechano ich rewizji, czasami zaś rewizja ta była jedynie częściowa, a korzyść dla importera w związku z wręczaną sumą pieniężną polegała na przyspieszeniu owych odpraw oraz zaniechaniu kwestionowania wartości towarów ujętej w dokumentacji celnej. W zależności od wskazanych wyżej ustępstw kształtowała się kwota wręczanych celnikom korzyści majątkowych, która oscylowała od 1.000 złotych do 4.000 złotych. Elementem wspólnym odpraw towarów zgłaszanych przez M. B., A. K. (1), M. N. (1), P. K. (2) i J. N. było to, iż udzielana korzyść majątkowa trafiała do tego z funkcjonariuszy, który dokonywał konkretnej odprawy, choć jednocześnie wiadomym było, że dzielił się on uzyskaną kwotą z innymi osobami (co jednak w ocenie Sądu pozostaje bez wpływu na ocenę prawną owych czynów, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszych rozważań). Uderzającym w zeznaniach świadków jest to, iż w zasadzie wszyscy oni wskazywali na pewną jawność owego przestępczego procederu i fakt, że osoby wręczające pieniądze nie kryły się specjalnie ze swym zachowaniem, co wskazuje dodatkowo na powszechny charakter działań podejmowanych w owym czasie przez oskarżonych oraz ogólne przyzwolenie na organizowanie odpraw w taki właśnie sposób. Jeśli M. B. – na prośbę M. N. (1) – nie obawiał się zapytać funkcjonariuszy celnych w M. C. o to, czy widzą możliwość uproszczonego odprawiania towarów dla firm I. (...), M., D. i B., to było tak z tego względu, iż sam współpracował przy tego typu odprawach z oskarżonymi M. G. i T. C., a nadto miał wiedzę na temat zasad funkcjonowania placówki celnej przy ul. (...) w W.. Z takich samych względów P. K. (3) nawiązał współpracę z A. K. (1) chcąc odprawiać m. in. firmę (...) sp. z o.o., bezpośrednio po jego zatrudnieniu w M. (...) oraz zorientowaniu się w regułach funkcjonowania tej placówki.

Zasadnicze różnice występowały w zeznaniach świadków w zakresie kwot korzyści majątkowych wręczanych w zamian za niezgodne z przepisami prawa odprawy towarów wrażliwych, przy czym – jak już wcześniej wskazano – w znacznej mierze wynikało to z tego, czy firmy importujące oczekiwały całkowitego zwolnienia owych towarów od rewizji, czy też jedynie „łaskawego” potraktowania przedkładanej dokumentacji celnej, w szczególności w odniesieniu do wartości zgłaszanych towarów. Osoby wręczające korzyści majątkowe oskarżonym M. W., T. C., M. G. i A. S. podawały w swoich zeznaniach przedziały kwot pieniężnych (tj. tzw. widełki), przy czym za każdym razem kwoty te odnosiły się do 1 kontenera (plandeki) odprawianego towaru (w tym zakresie zeznania świadków były całkowicie spójne). Z uwagi na to, że w chwili obecnej nie jest już możliwym wierne odtworzenie rzeczywistej wartości wręczanych każdorazowo korzyści majątkowych, Sąd przyjął za każdym razem najniższe kwoty wskazywane przez świadków jako odpowiadające „łapówce” za odprawę pojedynczego kontenera, tj. w odniesieniu do korzyści wręczanych przez A. K. (1) – kwotę 3.000 złotych, przez M. B. – 1.000 złotych, przez J. N. – 1.000 złotych, od M. N. (1) i P. K. (2) w odniesieniu do towarów importowanych przez firmy (...) – 3.000 złotych. Gdy chodzi z kolei o korzyści dla A. S., o wręczaniu których relacjonował M. N. (1), były one spójne i konsekwentne w toku całego postępowania i opiewały na kwotę 4.000 złotych od jednego kontenera.

W odniesieniu do dowodu z zeznań P. K. (3), w reakcji na stanowisko obrońcy oskarżonych T. C. i M. G., Sąd pragnie podkreślić kwestię następującą: otóż z samego faktu, iż P. K. (3) został skazany prawomocnie za przyjmowanie korzyści majątkowych m. in. od A. K. (1) czy J. N., nie wynika w żadnym razie, by nie był on również osobą zaangażowaną w przyjmowanie analogicznych korzyści przez oskarżonych T. C. i M. G.. Z osobowych źródeł dowodowych wynika w sposób jednoznaczny, że oprócz tego, iż P. K. (3) – będąc funkcjonariuszem celnym w placówce M. (...)C. – sam przyjmował korzyści majątkowe w zamian za „przychylne” odprawianie tzw. towarów wrażliwych, to nadto umożliwił

wręczanie takich korzyści także innym funkcjonariuszom (np. „wprowadzając” niejako przedstawiciela importerów w procedurę wynagradzania celników), podczas gdy za osobę, która w rzeczywistości przyjmowała gratyfikacje finansowe – jak już była o tym mowa – uznać należało zawsze tego funkcjonariusza, który przeprowadzał konkretną odprawę.

W przeważającej części Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, poza twierdzeniami oskarżonego T. C. i M. G. na temat okresów i miejsca pracy w charakterze funkcjonariuszy celnych, numeru pieczęci Polska C. będącej w ich dyspozycji, ogólnych informacji o znajomości z M. B. i P. K. (3).

Wyjaśnienia T. C. stanowiły prostą negację rodzaju znajomości z M. B., A. K. (1) i J. N.. Na pewnym etapie postępowania oskarżony T. C. i oskarżony M. G. wyjaśnili, że M. B. (agent celny w agencji (...)) zapadł im w pamięć z uwagi na jego niekompetencję, tj. przygotowywanie w wadliwy sposób towarów do odprawy, co według oskarżonych miało wskazywać na ich konflikt (zawodowy) z M. B.. Oskarżeni nie potrafili jednak wskazać, czy tego rodzaju okoliczność mogła stanowić podstawę do bezzasadnego obciążania ich przez M. B. odpowiedzialnością za czyny, których w istocie by się nie dopuścili, zaś w ocenie Sądu taka wersja zdarzenia jest niewiarygodna z tego względu, iż depozycje M. B. nie były odosobnione, a wręcz przeciwnie – współgrały w przeważającej mierze z zeznaniami A. K. (1), M. N. (1) i P. K. (3), składając się na spójną i logiczną całość.

Z kolei zeznania A. K. (1) znajdowały potwierdzenie w relacji J. N. – mężczyzny nazywanego (...), którego P. K. (3) rozpoznał z całą pewnością podczas okazania.

Wbrew stanowisku obrony, przeciwko sprawstwu oskarżonych T. C. i M. G. nie przemawiały absolutnie zeznania K. G. i A. D., bowiem z samego faktu, iż świadkowie – jak podali – nie wiedzieli o przestępczym procederze na terenie podległej im placówki celnej, nie można wnioskować o tym, że takiego procederu nie było.

W przeważającej mierze Sąd odmówił także wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. W. i A. S., poza ogólnymi twierdzeniami o miejscu i czasie pracy oraz w przypadku M. W. – o znajomości z P. K. (2).

W zakresie dotyczącym wręczania tym oskarżonym korzyści majątkowych w zamian za odprawy towarów importowanych przez P., L., M., P., V., M. i (...), wyjaśnienia oskarżonych pozostawały w sprzeczności nie tylko z zeznaniami P. K. (2), ale również M. N. (1) (nadto także zapisami w kalendarzu tego ostatniego, korelującymi z treścią dokumentacji celnej). Wsparciem dla linii obrony prezentowanej przez oskarżonych M. W. i A. S. nie okazały się również zeznania D. Ł., R. R., E. P. i S. T., które charakteryzował znaczny stopień ogólności, dotyczyły ogólnych reguł odpraw celnych w posterunku w B. i nie odnosiły się w żadnej mierze do poszczególnych odpraw objętych opisem zarzucanych oskarżonym czynów, o których świadkowie ci nie mieli po prostu żadnej wiedzy.

W odniesieniu do zarzutu popełnienia wspólnie i w porozumieniu czynu datowanego na porę letnią 2000 roku oskarżeni A. S. i M. W. nie potrafili wskazać logicznych i przekonujących powodów, dla których świadek A. K. (1) miałaby ich pomawiać o popełnienie przestępstwa żądania korzyści majątkowej w zamian za niezgodną z prawem odprawę tzw. towarów wrażliwych. Z drugiej strony, jak już wskazano wyżej, zeznania A. K. (1) w omawianym zakresie były nader szczegółowe, konsekwentne, spójne wewnętrznie i dotyczące zdarzenia utrwalonego w jej pamięci na tyle mocno, że nawet w trakcie rozprawy podczas kolejnego (tj. trzeciego z kolei) rozpoznawania sprawy świadek w analogiczny sposób (bardzo emocjonalny zresztą) relacjonowała o jego przebiegu. Oprócz dostrzeżenia braku jakiegokolwiek interesu A. K. (1) w bezpodstawnym pomawianiu oskarżonych o przestępstwo, podkreślić należy fakt kategorycznego rozpoznania oskarżonych przez świadka podczas okazania jej wizerunków i podtrzymywania swoich zeznań w toku całego procesu, w tym również w toku czynności konfrontacji. Wskazać nadto należy, że ujawnienie przez świadka okoliczności przedmiotowego zdarzenia ukazywało także A. K. (1) w niekorzystnym świetle, tworząc obraz nielegalnej jej współpracy z Azjata o imieniu Q..

Zeznania pozostałych świadków zgłoszonych w akcie oskarżenia nie miały bezpośredniego znaczenia dla przesądzenia kwestii sprawstwa czterech oskarżonych za zarzucane im czyny zabronione. Akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie

dotyczył pierwotnie większej liczby oskarżonych oraz odpraw dokonywanych nadto w placówkach celnych w S., G., M. i innych miejscach. Zeznania tych świadków dotyczyły zdarzeń zaistniałych we wskazanych wyżej urzędach celnych.

Pozostałe zgromadzone i ujawnione na rozprawie dowody pozwoliły na zebranie informacji o oskarżonych oraz o okolicznościach czynów objętych opisem aktu oskarżenia. W dowodach tych nie można przy tym wskazać jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności czy niespójności, które stawałyby pod znakiem zapytania sformułowane w nich wnioski, rodząc uzasadnione wątpliwości co do ich rzetelności i wiarygodności.

Szczególne znaczenie miała załączona do akt sprawy dokumentacja odpraw celnych (znajdująca się w oddzielnych załącznikach), z którą Sąd zapoznał się szczegółowo, analizując w szczególności daty poszczególnych odpraw, nazwy firm importujących towary wrażliwe, podmioty zgłaszające towary do odprawy oraz osoby funkcjonariuszy celnych dokonujących czynności poszczególnych odpraw.

Tak ujęty materiał dowodowy dał Sądowi podstawy do tego, by przesądzić w sposób pozytywny kwestię odpowiedzialności oskarżonych T. C., M. G., M. W. i A. S. za czyny zarzucane im w akcie oskarżenia, choć z pewnymi modyfikacjami zarówno w ich opisie, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej.

I tak oskarżonego **T. C.** Sąd uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 21 stycznia 2000 roku do dnia 31 maja 2000 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...), przyjął od różnych osób korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 84.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu, przy czym:

- w okresie od 21 stycznia 2000 roku do 25 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od M. B. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 51.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy I. (...), M., D., B.,

- w dniu 31 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od A. K. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 27.000 złotych, w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmę (...) sp. z o.o.,

- w okresie od 3 kwietnia 2000 roku do 25 maja 2000 roku przyjął otrzymaną od J. N. pracownika agencji (...), korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 6.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 par 1 k.k.

Analiza dokumentów celnych doprowadziła do wniosku, iż:

- łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od M. B. wyniosła 51.000 złotych (T. C. odprawił łącznie 51 kontenerów zawierających towary importowane przez firmy I. (...), M., D., B., przy czym za każdy kontener otrzymał 1.000 złotych), zaś jego działanie miało miejsce w okresie od 21 stycznia do 25 maja 2000 roku,

- łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od A. K. (1) wyniosła 27.000 złotych (T. C. odprawił łącznie 9 kontenerów zawierających towary importowane przez firmę (...) sp. z o.o., przy czym za każdy kontener otrzymał 3.000 złotych), zaś jego działanie miało miejsce w dniu 31 maja 2000 roku (ponieważ brak było podstaw do przyjęcia w tym zakresie działania oskarżonego w okresie od 4 maja do 18 października 2000 roku, Sąd zmodyfikował opis czynu, stosownie do poczynionych ustaleń),

- łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od J. N. wyniosła 6.000 złotych (T. C. odprawił łącznie 6 kontenerów zawierających towary importowane przez firmy (...), przy czym za każdy kontener otrzymał 1.000 złotych), zaś jego działanie miało miejsce w okresie od 3 kwietnia 2000 roku do 25 maja 2000 roku (ponieważ brak było podstaw do przyjęcia w tym zakresie działania oskarżonego w okresie od 15 marca do 19 października 2000 roku, Sąd zmodyfikował opis czynu, stosownie do poczynionych ustaleń).

Oskarżonego **M. G.** Sąd uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 27 stycznia 2000 roku do dnia 28 sierpnia 2000 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego w placówce M. (...) (...), przyjął otrzymaną od M. B. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 35.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), M., D. i B., czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 par 1 k.k.

Analiza dokumentów celnych doprowadziła do wniosku, iż łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od M. B. wyniosła 35.000 złotych (M. G. odprawił łącznie 35 kontenerów zawierających towary importowane przez firmy (...), M., D., B., przy czym za każdy kontener otrzymał 1.000 złotych), zaś jego działanie miało miejsce w okresie od 27 stycznia 2000 roku do 28 sierpnia 2000 roku.

Oskarżonego **M. W.** Sąd uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 15 września 1999 roku do dnia 1 marca 2000 roku w B. oraz S., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. przyjął od P. K. (2) i M. N. (1) korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 207.000 złotych w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 par 1 k.k.

Analiza dokumentów celnych doprowadziła do wniosku, iż łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od P. K. (2) i M. N. (1) wyniosła 207.000 złotych (M. W. odprawił łącznie 72 kontenery zawierające towary importowane przez firmy (...), przy czym za każdy kontener otrzymał 3.000 złotych), lecz odprawa 3 kontenerów miała miejsce poza okresem objętym opisem zarzucanego mu czynu zabronionego (tj. w dniu 9 marca 2000 roku), a zatem Sąd uprawniony był do przypisania oskarżonemu jedynie działania w okresie od 15 września 1999 roku do 1 marca 2000 roku, kiedy to oskarżony odprawił 69 kontenerów, co daje łącznie kwotę 207.000 złotych.

Oskarżonego **A. S.** Sąd uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 4 sierpnia 1999 roku do dnia 14 grudnia 1999 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza celnego Posterunku Celnego w B. przyjął korzyść majątkową znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 324.000 złotych od M. N. (1) w związku z naruszeniem przepisów prawa dotyczących weryfikacji zgłoszenia celnego przy odprawach celnych importowanych towarów z Dalekiego Wschodu przez firmy (...), V., M. i (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 228 par 3 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 par 1 k.k.

Analiza dokumentów celnych doprowadziła do wniosku, iż łączna korzyść majątkowa przyjęta przez oskarżonego od M. N. (1) wyniosła 324.000 złotych (A. S. odprawił łącznie 81 kontenerów zawierających towary importowane przez firmy (...), V., M. i (...), przy czym za każdy kontener otrzymał 4.000 złotych), co miało jednak miejsce w okresie od 4 sierpnia 1999 roku do dnia 14 grudnia 1999 roku (nie zaś – jak wskazano w akcie oskarżenia – od 4 sierpnia 1999 roku do 28 lutego 2001 roku i od 8 września 2001 roku do 18 września 2001 roku, co rodziło konieczność modyfikacji opisu czynu).

Ponadto Sąd uznał oskarżonych **M. W. i A. S.** za winnych czynu zarzucanego im w akcie oskarżenia jako popełnionego wspólnie i w porozumieniu ze sobą, latem 2000 roku, wypełniającego dyspozycję art. 228 par 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny w zw. z art. 4 par 1 k.k.

Przestępstwo łapownictwa biernego (art. 228 par 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny) popełnia ten, kto w związku z pełnieniem funkcji publicznej przyjmuje m. in. korzyść majątkową, przy czym przepis art. 228 par 3 k.k. penalizuje zachowanie w związku z naruszeniem przepisów prawa, zaś przepis art. 228 par 4 k.k. – żądanie korzyści majątkowej w związku z pełnieniem funkcji publicznej. Przedmiotem ochrony jest w tym wypadku prawidłowość działania instytucji publicznych, ale również zaufanie społeczne do osób pełniących funkcje publiczne. Przyjęcie korzyści majątkowej w związku z pełnioną funkcją publiczną ma miejsce wtedy, gdy przyjmujący może wpływać na końcowy efekt załatwienia sprawy, zaś czynność służbowa należy do jego kompetencji. W przypadku żądania korzyści majątkowej okazją jest ogólna kompetencja żądającego, stwarzająca sposobność do uzyskania korzyści.

Oskarżeni T. C., M. G., M. W. i A. S. w okresie objętym opisem aktu oskarżenia pełnili funkcje funkcjonariuszy celnych, a do ich zadań należało m. in. dokonywanie odpraw towarów importowanych. Wybór sposobu dokonywania owych odpraw należał do kompetencji oskarżonych w tym znaczeniu, że mogli oni np. zrezygnować ze stuprocentowej rewizji towarów bądź zrezygnować z jej w ogóle, jak również zaniechać szczegółowej analizy dokumentacji celnej, zwłaszcza w zakresie dotyczącym oszacowania wartości towarów zgłaszanych do odprawy (co przekładało się na wysokość podatków i cła). W zamian za sprawne, szybkie, odformalizowane, ale i niezgodne z przepisami prawa odprawianie towarów wrażliwych oskarżeni przyjmowali korzyści majątkowe w postaci pieniędzy. Działanie oskarżonych miało charakter zorganizowanego procederu, na który składało się wiele zachowań podejmowanych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (odstępki maksymalnie kilkumiesięczne, ale zwykle kilkudniowe), co przesądza istnienie tzw. czynu ciągłego.

Wbrew stanowisku oskarżonych A. S. i M. W. ich uprzednie skazanie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Moktowa w Warszawie za podobne zachowania objęte konstrukcją tzw. czynu ciągłego nie stało na przeszkodzie przyjęciu sprawstwa tych oskarżonych za czyny stanowiące przedmiot niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, nie zachodziła bowiem tożsamość przedmiotowa i podmiotowa pomiędzy zachowaniami oskarżonych w niniejszej sprawie i w sprawie przed Sądem Rejonowym w Warszawie; oprócz tego, że zachowania te miały miejsce w tym samym posterunku celnym, pozostałe okoliczności działania były bowiem inne (przede wszystkim korzyści majątkowe były wręczane przez inne podmioty, zaś przedmiotem działania funkcjonariuszy celnych było poświadczanie w dokumentacji celnej okoliczności niezgodnych z prawdą, w sytuacji, gdy w obecnej sprawie – z uwagi na treść zarzutów postawionych przez Prokuratora - Sąd nie rozważał w ogóle kwestii tego, czy poszczególne adnotacje czynione w dokumentach SAD były zgodne z prawdą, gdyż zasadniczą sprawą było przyjmowanie korzyści majątkowych w zamian za przyspieszenie odpraw, rezygnację ze stuprocentowych rewizji celnych oraz zaniechanie kwestionowania wartości odprawianych towarów).

Wskazać należy, że każdorazowo osobą przyjmującą korzyść majątkową – jak wynika z zeznań świadków – był ten funkcjonariusz celny, który dokonywał konkretnej odprawy. W ocenie Sądu bez znaczenia dla prawidłowej kwalifikacji prawnej czynów pozostaje to, iż funkcjonariusz ten na dalszym etapie dzielił się otrzymaną korzyścią z innymi osobami (np. osobą cyfrującą, a nawet z naczelnikiem), gdyż to od jego woli zależało to, co z owymi pieniędzmi uczyni (w szczególności też, czy stosowną drobną kwotą przekaże z powrotem osobie pośredniczącej w nielegalnym procederze, tytułem swoistego wynagrodzenia).

Przy ocenie prawnej czynów oskarżonych przypisanych im w punktach 1, 5, 9, 17 wyroku należało wziąć pod uwagę – stosownie do wymogów art. 4 par 1 k.k. – zmianę stanu prawnego, jaka nastąpiła w okresie od popełnienia tychże czynów do chwili orzekania. Wprawdzie zarówno obecnie, jak i w chwili popełnienia czyny te były zagrożone karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, to jednak w chwili orzekania obowiązywał przepis art. 45 par 1 k.k., który w przedstawionej sytuacji nie przewidywał podstaw do orzeczenia przepadku korzyści majątkowej (co obecnie

jest kwestią obligatoryjną). W konsekwencji Sąd uznał za korzystniejsze dla oskarżonych przepisy ustawy karnej obowiązujące w dacie popełnienia czynów.

Będąc związanym zakazem reformationis in peius Sąd nie mógł rozważać w przedmiotowej sprawie ewentualnego uczynienia sobie przez oskarżonych z opisanego przestępczego procederu stałego źródła dochodu (pierwsza z apelacji Prokuratora dotyczyła jedynie rozstrzygnięcia o karze).

W odniesieniu do czynu oskarżonego A. S. zakwalifikowanego z art. 228 par 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 par 1 k.k. zauważyć należy, że w jego opisie zawarto stwierdzenie o przyjęciu korzyści majątkowej znacznej wartości, co mogłoby otwierać drogę do orzeczenia (na gruncie uprzednio obowiązujących przepisów) przypadku korzyści majątkowej, jednak stwierdzenie to nie znalazło odzwierciedlenia w kwalifikacji prawnej przyjętej zarówno przez oskarżyciela, jak i przez Sąd orzekający po raz pierwszy w sprawie, zaś mając na względzie kierunek i zarzuty podniesione w apelacji Prokuratora (tj. co do kary w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności), Sąd nie był uprawniony do poprawienia – na niekorzyść oskarżonego – przyjętej uprzednio kwalifikacji prawnej, poprzez uwidocznienie w niej przepisu art. 228 par 5 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu.

W odniesieniu do popełnionego wspólnie i w porozumieniu czynu M. W. i A. S. wskazać trzeba, iż oskarżeni ci zażądali od A. K. (1) korzyści majątkowej w kwocie 100.000 złotych w zamian za dokonanie odprawy kontenerów. W dacie popełnienia tego czynu winien on być zakwalifikowany z przepisu art. 228 par 1 k.k., przewidującego zagrożenie karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, zaś w chwili obecnej – z przepisu art. 228 par 4 k.k., przewidującego zagrożenie karą pozbawienia wolności od roku do lat 10, co przesądza o tym, że przepis uprzednio obowiązujący jest dla oskarżonych względniejszy.

W stosunku do oskarżonych T. C., M. G., M. W. i A. S. w zakresie zarzucanych im przestępstw nie ujawniono żadnych okoliczności wyłączających bezprawność lub znoszących pocztytalność; oskarżeni świadomie wybrali zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym i dlatego można postawić im zarzut winy.

Rozważając kwestię reakcji prawnokarnej zastosowanej względem oskarżonych w związku z przypisanymi im czynami zauważyć należy, że w znacznej mierze Sąd związany był w tym zakresie zakazem reformationis in peius, w związku z kierunkiem wniesionej dwukrotnie przez Prokuratora apelacji i podnoszonymi wówczas zarzutami. Wskazać trzeba, że zaskarżając pierwszy wyrok wydany w niniejszej sprawie Prokurator – apelując na niekorzyść – zakwestionował rozstrzygnięcie o karze, ale jedynie w zakresie dotyczącym skorzystania przez Sąd z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, jak również w zakresie dotyczącym orzeczonego przypadku korzyści majątkowych (w tym ostatni element Prokurator cofnął zresztą apelację na rozprawie przed sądem odwoławczym). We wniesionej po raz pierwszy apelacji Prokurator nie kwestionował w rezultacie ani ustaleń faktycznych w sprawie, ani przyjętej kwalifikacji prawnej ani też rozstrzygnięcia o karze w innym zakresie, aniżeli dotyczący warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. W związku z powyższym np., wymierzając aktualnie oskarżonemu kary grzywny, Sąd nie był uprawniony do zwiększenia ich wymiaru w stosunku do ustalonego uprzednio, w związku z zakazem reformationis in peius. Ze względów, o których była już mowa, Sąd nie mógł nadto orzec przypadku korzyści majątkowych, jak również podwyższyć wymiaru orzeczonych środków karnych (np. zakazu pełnienia funkcji publicznych).

W konsekwencji, poruszając się w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, Sąd wymierzył oskarżonemu **T. C.** karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka. Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń (18 lat) w powiązaniu z nienagannym trybem życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – działanie w ramach tzw. czynu ciągłego (na któryłożyło się wiele zachowań), znaczny okres czasu (od stycznia do października 2000 roku), wysoką wartość uzyskanej korzyści majątkowej (84.000 złotych), znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (związany np. z rozmiarem ujemnych następstw czynu dla obrotu gospodarczego), zuchwały charakter działania

sprawcy. Przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na względzie sytuację finansową oskarżonego oraz wytyczne wynikające z omówionego wyżej zakazu reformationis in peius.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego T. C. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. W ocenie Sądu, po stronie tego oskarżonego występuje dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, iż nie popełni on więcej żadnego przestępstwa, a proces resocjalizacji przebiegnie pozytywnie w warunkach wolnościowych. Za dodatnią prognozą kryminologiczną przemawiają, zdaniem Sądu, przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego – jego dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób oczywiście naganny, przestępny, lecz nie jest on osobnikiem zdemoralizowanym, co do którego koniecznym byłoby, aby proces resocjalizacji odbywał się w warunkach izolacyjnych. Jednocześnie Sąd uznał, że określenie długości okresu próby na czas pięciu lat jest adekwatne i konieczne z punktu widzenia zrozumienia przez oskarżonego konieczności przestrzegania prawa.

Ponadto Sąd orzekł wobec tego oskarżonego zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 5 lat, jako że oskarżony ewidentnie nadużył posiadanego stanowiska przy popełnieniu przypisanego mu przestępstwa.

Poruszając się w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, Sąd wymierzył oskarżonemu **M. G.** karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka. Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń (18 lat) powiązany z nienagannym trybem życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – działanie w ramach tzw. czynu ciągłego (na który złożyło się wiele zachowań), znaczny okres czasu (od stycznia do sierpnia 2000 roku), wysoką wartość uzyskanej korzyści majątkowej (35.000 złotych), znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (związany np. z rozmiarem ujemnych następstw czynu dla obrotu gospodarczego), zuchwały charakter działania sprawcy. Przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na względzie sytuację finansową oskarżonego oraz wytyczne wynikające z omówionego wyżej zakazu reformationis in peius.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego M. G. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. W ocenie Sądu, po stronie tego oskarżonego występuje dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, iż nie popełni on więcej żadnego przestępstwa, a proces resocjalizacji przebiegnie pozytywnie w warunkach wolnościowych. Za dodatnią prognozą kryminologiczną przemawiają, zdaniem Sądu, przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego – jego dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób oczywiście naganny, przestępny, lecz nie jest on osobnikiem zdemoralizowanym, co do którego koniecznym byłoby, aby proces resocjalizacji odbywał się w warunkach izolacyjnych. Jednocześnie Sąd uznał, że określenie długości okresu próby na czas pięciu lat jest adekwatne i konieczne z punktu widzenia zrozumienia przez oskarżonego konieczności przestrzegania prawa.

Ponadto Sąd orzekł wobec tego oskarżonego zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 5 lat, jako że oskarżony ewidentnie nadużył posiadanego stanowiska przy popełnieniu przypisanego mu przestępstwa.

Poruszając się w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, Sąd wymierzył oskarżonemu **M. W.** za czyn przypisany mu w pkt 9 wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka. Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń (18 lat) w powiązaniu z nienagannym trybem życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – działanie w ramach tzw. czynu ciągłego (na który złożyło się wiele zachowań), znaczny okres czasu (od maja 1999 roku do marca do marca 2000 roku), wysoką wartość uzyskanej korzyści majątkowej (207.000 złotych), znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (związany np. z rozmiarem ujemnych następstw czynu dla obrotu gospodarczego), zuchwały charakter działania sprawcy. Przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na względzie sytuację finansową oskarżonego oraz wytyczne wynikające z omówionego wyżej zakazu reformationis in peius.

Z kolei za czyn z pkt 10 wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu M. W. karę 1 roku pozbawienia wolności (za ten czyn Sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu kary grzywny z uwagi na zakaz reformationis in peius, jako że Sąd po raz pierwszy rozpoznający sprawę nie orzekł w tym zakresie kary grzywny, a Prokurator nie apelował w tym zakresie). Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowego zdarzenia (18 lat) i nienaganny tryb życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – znaczną wartość żądanej korzyści majątkowej oraz zuchwały charakter działania sprawcy.

W oparciu o przepis art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd obowiązany był wymierzyć oskarżonemu M. W. karę łączną w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności. Poruszając się w granicach od najwyższej z orzeczonych kar (tj. kary 2 lat pozbawienia wolności) do sumy kar (tj. kary 3 lat pozbawienia wolności), Sąd obowiązany był uwzględnić przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara łączna ma osiągnąć wobec skazanego. Zważając na bliski związek czasowy i przedmiotowy, Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta stanowi adekwatną reakcję na przestępne działania oskarżonego, będąc nie tylko odpłatą za wyrządzone zło, ale również mającą uświadomić mu nieopłacalność tego typu zachowań w przyszłości.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego M. W. wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. W ocenie Sądu, po stronie tego oskarżonego występuje dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, iż nie popełni on więcej żadnego przestępstwa, a proces resocjalizacji przebiegnie pozytywnie w warunkach wolnościowych. Za dodatnią prognozą kryminologiczną przemawiają, zdaniem Sądu, przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego – jego dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób oczywiście naganny, przestępny, lecz nie jest on osobnikiem zdemoralizowanym, co do którego koniecznym byłoby, aby proces resocjalizacji odbywał się w warunkach izolacyjnych. Jednocześnie Sąd uznał, że określenie długości okresu próby na czas pięciu lat jest adekwatne i konieczne z punktu widzenia zrozumienia przez oskarżonego konieczności przestrzegania prawa.

Ponadto Sąd orzekł wobec tego oskarżonego zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 6 lat – za czyn przypisany mu w pkt 9 wyroku i na okres 3 lat za czyn przypisany mu w pkt 10 wyroku, po czym na połączono owe zakazy w łączny środek karny na okres 7 lat (mając na względzie analogiczne kwestie, jak przy wymiarze kary łącznej).

Poruszając się w granicach od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, Sąd wymierzył oskarżonemu **A. S.** za czyn przypisany mu w pkt 18 wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych po 80 złotych każda stawka. Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń (18 lat) i nienaganny tryb życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – działanie w ramach tzw. czynu ciągłego (na który złożyło się wiele zachowań), znaczny okres czasu (od sierpnia 1999 roku do grudnia 1999 roku), wysoką wartość uzyskanej korzyści majątkowej (324.000 złotych), znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (związany np. z rozmiarem ujemnych następstw czynu dla obrotu gospodarczego), zuchwały charakter działania sprawcy. Przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na względzie sytuację finansową oskarżonego oraz wytyczne wynikające z omówionego wyżej zakazu reformationis in peius.

Z kolei za czyn z pkt 17 wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu A. S. karę 1 roku pozbawienia wolności (za ten czyn Sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu kary grzywny z uwagi na zakaz reformationis in peius, jako że Sąd po raz pierwszy rozpoznający sprawę nie orzekł w tym zakresie kary grzywny, a Prokurator nie apelował w tym zakresie). Na korzyść oskarżonego poczytano jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia, upływ czasu od przedmiotowego zdarzenia (18 lat) i nienaganny tryb życia w tym okresie, na niekorzyść zaś – znaczną wartość żądanej korzyści majątkowej oraz zuchwały charakter działania sprawcy.

W oparciu o przepis art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd obowiązany był wymierzyć oskarżonemu A. S. karę łączną w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności. Poruszając się w granicach od najwyższej z orzeczonych kar (tj. kary 2 lat pozbawienia wolności) do sumy kar (tj. kary 3 lat pozbawienia wolności), Sąd obowiązany był uwzględnić przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara łączna ma osiągnąć wobec skazanego. Zważając na

bliski związek czasowy i przedmiotowy, Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta stanowi adekwatną reakcję na przestępne działania oskarżonego, będąc nie tylko odpłatą za wyrządzone zło, ale również mającą uświadomić mu nieopłacalność tego typu zachowań w przyszłości.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego A. S. wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby. W ocenie Sądu, po stronie tego oskarżonego występuje dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, iż nie popełni on więcej żadnego przestępstwa, a proces resocjalizacji przebiegnie pozytywnie w warunkach wolnościowych. Za dodatnią prognozą kryminologiczną przemawiają, zdaniem Sądu, przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego – jego dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób oczywiście naganny, przestępny, lecz nie jest on osobnikiem zdemoralizowanym, co do którego koniecznym byłoby, aby proces resocjalizacji odbywał się w warunkach izolacyjnych. Jednocześnie Sąd uznał, że określenie długości okresu próby na czas pięciu lat jest adekwatne i konieczne z punktu widzenia zrozumienia przez oskarżonego konieczności przestrzegania prawa.

Ponadto Sąd orzekł wobec tego oskarżonego zakaz pełnienia funkcji funkcjonariusza celnego na okres 6 lat – za czyn przypisany mu w pkt 18 wyroku i na okres 3 lat za czyn przypisany mu w pkt 17 wyroku, po czym na połączono owe zakazy w łączny środek karny na okres 7 lat (mając na względzie analogiczne kwestie, jak przy wymiarze kary łącznej).

Na podstawie art. 63 par 1 k.k. Sąd zaliczył wszystkim oskarżonym na poczet orzeczonych kar okresy faktycznego pozbawienia wolności w sprawie.

W oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych ponad kwoty po 3.000 złotych (na którą to kwotę składają się każdorazowo przede wszystkim opłaty od wymierzonych kar), mając na względzie, że ich uiszczenie w całości byłoby zbyt uciążliwe ze względu na ich aktualną sytuację życiową i majątkową.